

A KEZEM

*Kell ez a fehér papír
a kezem nyújtózik érte
fontosabb dolgaimból
a kezem vágyakozik most utánad
az eszem elfeledhet
kezem átcsap
a lehetetlenségen
és idehoz
a számat összecsuksukhatom
kezem nyafog
a kezem a kezem fogalmaz
verset neked
mert hálálkodik
mert most is szeret
mert ő az egyedül aki sose bántott
aki szemedre homályt nem varázsolt
aki nem ígéretett nem áltatott
aki visszavonulni sohasem fog
aki mindig akart és mindig akar
akinek szépségedhez több köze van
mint e laboratóriumnak a fejemben
szeretlek most is
a kezem
nem felejt el.*

*Kell ez a fehér papír
ő dobta el
a nyúzott kéziratot
vágó kezem
s ő hozta ide eléem a tiszta táblát
a sorsban a legelemibb vágy szabadságát
és szükségességét
a kezem
mert ő minden pillanatában téged akar
én bárhogy ellenkezem.*

TÓTÁGAS

*Ha élni — csálni megyek,
mert sorsom befejezett.
Füvetlen, fátlan fordul
az út már magamon túl.*

*Ki várja újulásom?
Ki oldja föl magányom?
A halál leül velem
reggel a munkahelyen.*

*Zsarol, hogy álcázzam őt,
rejtsem az élők előtt;
végezzem úgy a dolgom:
ne lássák hullafoltom.*

*A nagy csöndre neszezzek,
a jégből tüzet vessek;
amíg elvan nyugodtan:
fedezzem tótágassal.*

*... de meddig bírom a csalást ötletekkel?
... ha elmenekülnék? — de hova?
... már bennem lakozik ő.
... én vagyok ő.
Csak ez az álca-élet a huzavona.*

A CINCÉR-ÉNEK

*Egykor ha szóltam, vitte a szél,
bodorította fodrász-lelemény,
tette még olyanabbá a szózatot,
aki dicsőségére szólni hagyott.*

*Bizakodásom messzire szállt,
amilyen az a messzi
volt akkortájt!
Szinte tartani kellett, mint a lovat,
hogy meg ne szakadjon, a szavamat.*

*És tudtam mindezt — csak önmagam,
rímekkel répaföldön nyúztam magam.
Úgy benn a valóságban, mint a féreg
ha fába szorul ... de szólt a cincér-ének.*